

det nærmest, som om det, der laa ham paa Sinde, var at faa det frem, som efter hans Opfattelse var særlig morsomt, nemlig, at der var et Cirkulære, der henviste til Muligheden af at tage Hensyn til det private Initiativ ved Fremsættelse af Forslag paa Rigsdagen, noget, som dog turde være ret ubegrundet, idet det har vist sig, at grumme mange Love skyldte det private Initiativ deres Tilblivelse. Men Udtalelsen var dog af den Beskaffenhed, at den muligvis kunde vække den Forestilling tillige, at det ærede Medlem mente, at jeg ved Udfærdigelsen af det første Cirkulære havde handlet uoverlagt, eller at der var en Usikkerhed, en Vaklen hos mig med Hensyn til de Bestemmelser, som bleve truffe ved dette Cirkulære. Jeg maa derfor tillade mig at komme noget nærmere ind paa dette, idet begge Cirkulærer turde være særdeles velbegrundede. I Loven af 2den Marts 1861 om Brandpoliti paa Landet indeholdes Bestemmelser om Skorstene, baade vide og saakaldte snævre Skorstene, men den har ingen Bestemmelse om, i hvilke Tilfælde snævrere Skorstene skulde kunne komme til Anvendelse. I saa Henseende er der imidlertid sket en Forandring ved Loven af 1ste Marts 1889, saaledes som denne findes i Justitsministeriets Bekendtgørelse af 30te samme Maaned, idet der er givet den Regel om snævre Skorstene, at de kun som Undtagelse maa forekomme i Bygninger, som have ikke-brandfarligt Tag, og tilføjes det „kun til Afledning af Røg fra Køkkenildesteder, Kakkelovne og Kaminer“. Det er altsaa en Undtagelsesbestemmelse, og der blev Spørgsmaal om, hvorledes denne skulde forstås. Nu nærer jeg ligesom min Formand ikke nogen Tvivl om, at under denne Bestemmelse: „til Afledning af Røg fra Køkkenildesteder, Kakkelovne og Kaminer“ ikke kan indbefattes Afledning af Røg fra Brygger- eller Vadskekedler, der ere indmurede, de saakaldte Grubekedler. Spørgsmaalet kom frem allerede det første Aar, efter at Loven var emaneret, og blev forelagt Justitsministeriet, som i Skrivelse af 29de August 1890 udtalte, at Loven ikke hjemlede Afledning af Røg fra Grubekedler til de snævrere Skorstene, og en Overretsdøm af 5te Marts 1894 statuerede det samme. Efter at dette forelaa fra Ministeriets Side, har det ikke haft nogen Anledning til at beskæftige sig med Spørgsmaalet før den senere Tid, idet der saa — formentlig paa Foranledning af Branddirektører — indkom et Andragende om, at Folk, som i deres Huse havde indrettet

saadanne murede Kedler med Røgafledning til snævre Skorstene, maatte beholde disse. Dette foranledigede Justitsministeriet, der her blev bekendt med, at man trods de tidligere Udtalelser, der forelaa fra Ministeriet, og som fandtes i Ministerialtidenden, og trods den nævnte Dom, ikke syntes at være fuldstændig paa det rene med Sammenhængen, til under 28de Januar d. A. at udstede et Cirkulære til samtlige Politimestre i Landjurisdiktionerne, hvorved man anmodede dem om at ville instruere Sognefogederne og Brandfogederne i de dem underlagte Jurisdiktioner om at have Opmærksomheden særlig henvendt paa, at fornævnte Regel overholdes, og dertil føjedes en Bemærkning om, at der ikke vilde kunne ventes Dispensation paa dette Omraade. Selvfølgelig kunde Justitsministeriet, selv om det i øvrigt ifølge Loven kan give Dispensationer, dog fornuftigvis ikke gennemgaaende dispensere fra noget, som var udtrykkelig og positivt forbudt, naar man forstaaer Loven, saaledes som den formentlig skal forstås. Efter at Cirkulæret var kommet, indløb der saa Beklagelsen fra forskellige Sider over de store Ulemper, det førte med sig, og navnlig kom der fra et enkelt Amt en hel Mængde Besværinger fra forskellige Jurisdiktioner, deriblandt Sygehuse, Sogneraad o. s. v., støttede af Amtmanden, som udtalte sig for den store Ønskelighed, at der kunde blive foretaget en Forandring i Loven paa dette Punkt, idet han formener, at naar der var en modstaaende Praksis, var det, fordi der i Virkeligheden er saa stor Trang paa Landet til at kunne sætte Grubekedler i Forbindelse med de snævrere Skorstene. Jeg skal dog anføre, at der ved disse Andragender rigtignok var det at bemærke, at de paagældende, som dolerede derover, i mange Tilfælde henviste til Bygninger, som vare opførte før 1889, og selvfølgelig har Cirkulæret af 28de Januar ikke nogen Bestemmelse, som kommer til Anvendelse paa Bygninger, der ere ældre end 1889, det gælder kun de senere opførte Bygninger. Men tilbage stod der altsaa dog det, at man mente, at i det hele var Foranstaltningen uheldig, og samtidig kom en Rigsdagsmand til mig, udtalte sig om det uheldige i Forholdet og opfordrede mig til at forelægge et Lovforslag derom. Dertil svarede jeg at det vilde jeg ikke. Jeg finder ikke, at det, som foreligger fra det omtalte Amt, indeholder tilstrækkelig Grund for mig til at foreslaa Loven forandret paa dette Punkt, og det er jo ogsaa et Spørgsmaal, hvor stort et Omfang det hele har.